

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת וירא
י"ח מרחשון
שנת תשפ"ג לפ"ק
שנה 4, גליון 5
(92)

ארויסגעזעהן דורך מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

אז איינער בעט דיר "בארג מיר טויזנט דאלער", זיי אן ערב אויף טויזנט דאלער, זאלסטו אים באַרגן און ווערן אן ערב - לויט וויפיל געלט דו וואלסט געווען גרייט אים צו געבן פאר צדקה. א מענטש רעדט זיך איין דער איז מיין בעסטער חבר, פאר אים קען איך באַרגן, נאכדעם לויפט יענער אוועק, ער באַגראַבט דיר און באַרעדט דיר.

באבל פון חברים

און דער ראש ישיבה האט געזאגט: א אינגערמאן האט איין חבר - זיין ווייב; אין די שפעטערע יארן ווען מען איז שוין עלטער, עס טוט זיך שוין אין שטוב, די ווייב דארף ביגלען און צאמלייגן וועש ביז'ן דאך, דאן איז נישט געפערליך אז מען קומט נישט אהיים אזוי פונקטליך, אבער יונגער הייט ווען עס איז נאכנישט דא וואס צו טון אינדערהיים, די ווייב איז נאכנישט אזוי פארנומען, שטייט די ווייב און ווארט יעדע מינוט 'קום אהיים', טאר מען זיך נישט לאזן פארפירן פון 'בעסטע חברים' וואס פארברענגען די טעג און נעכט.

א אינגערמאן מיינט ער האט זיך געטראפן א פעסטע גרופע חברים וואס דארט רעדט מען נישט סתם זאכן, דארט רעדט מען פון גאר וויכטיגע זאכן, פון די וואלן און פאליטיק... און זיין ווייב רופט אים: "קום אהיים, די קינדער ווילן דיר זען", אנשטאט טון וואס איז וויכטיג, זיין אביסל אינדערהיים מיט די ווייב און קינדער, לויפט ער צו זיינע חברים; פאלד וועסטו געוואר ווערן אז דער 'בעסטער חבר' האט דיר צוגענומען זיין געלט און ארויס געטראגן פון זיין ביזנעס, ווייל חברים טוישן זיך אזוי שנעל ווי וועש... דעמאלט וועקט זיך דער מענטש אויף פון שלאף, 'איין מינוט, עס איז דא א באשעפער', אבער יעצט איז שוין זייער שרעקעדיג, ווען דער גבור איז

שבת קודש פּרשית דברים, שבת חזון, שנת תשפ"ב לפקט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א. אינדערפרי נאך'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יב, מבעל תפלה.

בתוך הדברים האט דער ראש ישיבה שליט"א גערעדט א לענגערע שמועס וועגן לעבן מיט תכלית, און נישט נאכלויפן קיין מענטשן.

מיין בעסטער חבר...

דער ראש ישיבה האט געזאגט: עס איז נישט דא אזא זאך ווי 'חברים', מען קען קיינעם נישט טראסטן, מען זאל נישט פארבארגן קיין קרעדיט קארדס און נישט חתמ'נען ערבות פאר א צווייטן, אפילו פאר דעם באגלייבסטער מענטש.

א אינגערמאן האט דא דערציילט ברבים, ער האט אינוועסטירט הונדערטער טויזנטער דאלארן אין א געשעפט, ער האט געטראכט: דאס וואס דער ראש ישיבה רעדט מען זאל אכטונג געבן פון מענטשן, רעדט מען פון מענטשן וואס ווייסן נישט ווי אזוי מען אינוועסטירט, אבער איך ווייס 'א'... און ער האט געבען פארלויבן די גאנצע געלט, ער איז געקומען צו א שיעור האב איך אים געזאגט: "אויב דו וועסט יעדן טאג לערנען דעם בלאט גמרא וועסטו מיטן אייבערשטנס הילף אלעס קענען צוריק באצאלן", ברוך ה' ער האט געהאט התחזקות, ער האט אנגעהויבן צו לערנען יעדן טאג דעם דף, און ער האט אלעס באצאלט, דערנאך האט ער נאכאמאל אנגעהויבן אוועק לייגן געלט, ער האט אוועק געלייגט א מיליאן שקל, איז זיין בעסטער חבר צוגעקומען אים בעטן ער זאל זיין אן ערב נאר פאר איין וואך... ער האט אונטער געשריבן, און יענער איז אנטלאפן... יעצט דארף ער באצאלן, און ער האט נישט דאס געלט נעמט מען אים יעצט צו זיין הויז אין ירושלים.

שוין דא, דער שווערד איז שוין דא און דער מענטש איז שוין גרייט צו הערן וואס מען זאגט אים - וואס קען מען אים יעצט העלפן?

א אינגערמאן איז געקומען צו מיר וויינען: "דער ראש ישיבה קען מיר העלפן? איך האב געמאכט א טעות, איך האב זיך נישט אויפגעפירט שוין צו מיין ווייב, איך האב איר געשלאגן, אבער נאר אביסל, נישט אזוי שטארק ווי זי לייגט עס אראפ... און זי איז אוועק געגאנגען", וואס קען איך דיר יעצט העלפן? איך פארשטיי איר הונדערט פראצענט! ווען דער גבור איז שוין דא איז שוין זייער שווער צוריק צו דרייען, די בעסטע זאך איז מען זאל נישט ווארטן דער גבור זאל קומען, לאמיר שוין גיין צום בעל תפלה, פאלגן דעם הייליגן רבי'ן.

דאס איז א מורא'דיגע קשיא אויף א אינגערמאן: "פארוואס ביסטו ביינאכט אינדרויסן?!" מען רעדט נישט פון איינעם וואס האט שוין חתונה געהאט און זיך געבעהן גע'גט, ער האט געבעהן נישט וואו צו גיין, וואו זאל ער גיין ביינאכט? זיצט ער און האלט דרשות ביז פארטאגס, יעדע בחור וואס ער טרעפט געבט ער לאנגע דרשות... אבער דו ביסט דאך חתונה געהאט, האסט א ווייב, גיי אהיים, פארוואס ביסטו אינדרויסן? א מענטש לעבט אין א באבל פון חברים; גיי אהיים, שמועס אינדערהיים, הער אויס אינדערהיים, רעד מיט דיין ווייב און קינדער.

עפל סאוס

ברוך ה' אז מיר זענען אנגעקומען צום רבי'ן, מיר זענען דא אין 'היכל הקודש', לאמיר נעמען דעם רבינ'ס ספרים, לאמיר זיך מאכן שיעורים אין רבינ'ס ספרים. מוהרא"ש האט גענומען דעם רבינ'ס ספרים און אראפגעברענגט אז יעדער איינער אן אויסנאם, אפילו קינדער און בחורים, זאלן קענען פארשטיין די ווערטער פון רבי'ן. אבער איך פארשטיי נישט קיין לקוטי מוהר"ן, איך פארשטיי נישט קיין סיפורי מעשיות, וואס מיינען די ווערטער: "לושמיר", "סיידין", "ווארטס", "מעלדיווען"... זאלסטו נעמען אן 'אשר בנחל' וועסט אלעס פארשטיין.

אין ברסלב האט מען געזאגט אויף מוהרא"ש אז זיינע ספרים זענען גייע זאכן, עס איז נישט דעם רבינ'ס זאך... וואס האט מוהרא"ש געטון? מוהרא"ש פלעגט זאגן ער האט גענומען דעם לקוטי מוהר"ן און דעם לקוטי הלכות און עס געמאכט ווי "עפל סאוס", אז מען זאל זיך אפילו נישט דארפן אנשטרענגען אריינצובייסן

איינעם הארטן עפל, נאר מען זאל עס קענען גאר גרינג עסן, אן דארפן צוקייען, מוהרא"ש האט גענומען די שווערע תורות פון לקוטי מוהר"ן און לקוטי הלכות, וואס איז אנגעפילט מיט 'בחינות בחינות', 'כנ"ל כנ"ל', ער האט עס צעדריקט און צעריבן און געמאכט פון דעם ספרים, קונטרסים און בריוון, אז מיר פשוט'ע מענטשן וואס פארשטייען נישט קיין טיפע תורות זאלן זיך אויך קענען מחזק זיין דערמיט.

מחיה זיין מיט אידישקייט

ווען מען עפנט די ספרים הייבט מען אן שפירן דעם אייבערשטן; דער אייבערשטער איז מיט מיר, דער אייבערשטער האט מיך ליב, מיין שבת איז חשוב, מיין תפילין איז חשוב, מיין בארד און פיאות זענען חשוב, מיין מזוזה איז חשוב, מיין עסן כשר'ס איז חשוב; מען הייבט זיך אן מחיה זיין מיט אידישקייט.

עס קען זיך איינעם דאכטן 'דער ראש ישיבה רעדט אזוי פון חיזוק אויף שמירת שבת, דער ראש ישיבה האט נישט געהיטן קיין שבת?' געלויבט דעם אייבערשטן איך קום פון א חשוב'ע משפחה, ברוך ה' איך האב אייביג געהיטן שבת; אבער זיך פרייען מיט שבת, זיך מחיה זיין "אה, איך היט שבת!" דאס שעם איך זיך צו זאגן, איך בין געווען א דיין און גע'פסק'עט שאלות, אבער זיך פרייען מיט אידישקייט - דאס האט מוהרא"ש מיר מזכה געווען.

אסאך מאל טרעף איך זיך מיט משפחה און זיי פרעגן מיר: "וואס האסטו געטראפן אין ברסלב?" אז איך זאג: "איך פריי זיך היינט מיט שבת, ברוך ה' איך היט שבת, ברוך ה' איך רייכער נישט שבת, ברוך ה' איך האב נישט קיין קאר שבת, ברוך ה' איך ניץ נישט מיין טעלעפאון שבת, ברוך ה' איך בין א איד", קוקט מען מיר אן ווי אראפ פון די לבנה... "וואס היטן שבת, יעדער היט שבת?!" איך קען זיי דאס אבער נישט מסביר זיין, וואס פאר א געשמאק די גאנצע אידישקייט באקומט ביים רבי'ן.

מוהרא"ש פלעגט דערציילן, איידער דער הייליגער גר"א זכותו יגן עלינו איז גסתלק געווארן, האבן די תלמידים געזען ווי ער כאפט אן די פעדעמער פון זיין ציצית און וויינט, האבן די תלמידים אים געפרעגט: "פארוואס וויינט דער רבי?" (דער ראש ישיבה האט געזאגט: א צדיק וואס א גאנץ לעבן איז ער נאר עוסק אין לערנען און דאווענען האט נישט מורא פון שטארבן, ער וויינט נישט סתם אז ער גייט שטארבן), האט ער געענטפערט: "איך וויין צוליב די מצוה פון

ציצית, וואס קאסט אינגאנצן אפאר פרוטות און מען איז זוכה דורכדעם צו זען דעם אייבערשטן, און יעצט וועט מען דאס אוועק נעמען פון מיר", זעט מען פון דעם ווי אזוי צדיקים האבן זיך אזוי מחיה געווען מיט די פשוט'ע מצות וואס מען טוט יעדן טאג.

[היינט איז שוין ציצית א טייערע זאך, אמאל פלעגט מען קויפן אביסל וואל, עס אפנואשן, אויסקעמן און מאכן דערפון פעדעמער, האט עס כמעט גארנישט געקאסט. דער ראש ישיבה האט אויך דערמאנט אז עס איז דא אין דעם מנהגים צי מען מעג לאזן די ציצית אויפ'ן טלית פון א גפטר, אדער מען דארף עס פסול מאכן, בפשטות איז די הלכה אז מען מאכט עס יא פסול (עיינ יורה דעה סימן שנא, סעיף ב).]

דער רבי געבט אריין א חיות אין יעדע מצוה, אפילו די מצות וואס קוקן אויס צו זיין פשוט; נעם דייע ציצית קוש עס, זיי זיך מחיה דערמיט; זיי זיך מחיה מיט דיין פיאות, טראכט גישט וואס איז דען ווערד מיין פיאות... ווייל דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן י) אפילו א גידריגער מענטש האט דער אייבערשטער מוראדיגע נחת פון זיין פיאות, דער אייבערשטער פריידט זיך מיט יעדע מצוה וואס א מענטש טוט.

מקיים זיין דעם 'המתאבל'

מיר שטייען יעצט פאר תשעה באב, דערמאן איך זיך מיין תשעה באב פאר איך בין געקומען צו מוהרא"ש, עס איז מיר געווען זייער א שרעקעדיגע זאך, איך האב נאכגישט געהאט קיין צדיק וואס זאל מיר אפלערנען פשט אין דעם מאמר חכמינו זכרונם לברכה (תענית ב): "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים אינו רואה בשמחתה", איך האב זיך ארומגעקוקט ווי דער וויינט און יענער וויינט, איך האב אויך פרובירט צו וויינען, איך האב געטראכט: "וואס קען איך טון צו מקיים זיין דעם 'המתאבל' טון די ריכטיגע אבלות?" ביז איך בין געקומען צו מוהרא"ש, מוהרא"ש האט מיר געזאגט, מתאבל זיין מיינט פשוט פאלגן די הלכות פון שלחן ערוך, פאסטן, אויסטון די שיד, זיך גישט ארומנואשן וכו', ווער עס האלט איין די הלכות וועט זוכה זיין צו זען די שמחה ווען משיח וועט קומען.

ווען איך בין געווען צען יאר האב איך געהאט א חבר אין חדר, האט ער מיר אויסגעלערנט ווי אזוי מען קען זיך מאכן סגופים, אז מען לייגט אריין קליינע שטיינדלעך אין די שיד, אויך האט ער מיר אויסגעלערנט ווי אזוי מען קען זיך מאכן וואונדן, אז

מען רייבט אסאך אויף די הויט ביז עס ווערט זייער הייס, מען רייבט און רייבט ביז עס ווערט א וואונד... דאס איז זייער ווייטאגליכע יסורים.

עצבות קומט פון די סטרא אחרא

נאכדעם האב איך געהערט א ווארט פונעם הייליגן רבי פנחס'ל קאריצער זכותו יגן עלינו "אז א לאך אום תשעה באב איז סכנות גפשות"; איך בין זיכער אז יעדער חסיד'ישער בחור האט שוין געהערט דערפון, מוהרא"ש האט אפער צוגעלייגט צו דעם: "איין רגע עצבות און מרה שחורה איז סטרא אחרא, דער אייבערשטער האט עס פיינט (עיינ לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן מח),", אויב מען זעצט זיך אוועק תשעה באב טרויערן מיט עצבות איז עס גארנישט ווערד.

אפילו מען רעדט אזויפיל פון התבודדות, פון זיך אויסוויינען צום אייבערשטן, איז דאס נאר אויב מען וויינט פון שמחה, איך האב ליב דעם אייבערשטן, איך גלייב אינעם אייבערשטן, און איך וויין אז עס טוט מיר וויי, אפער אויב וויינט מען פון עצבות איז עס סטרא אחרא.

היינט איז געווארן א מנהג מען רופט א בדיחן צו חתונות, ער פירט אריין דעם עולם אין א משל פון א קעניג וואס האט פארטריבן זיין איינציג קינד... מען שפירט ווי עס ווערט עק וועלט, די גאנצע זאל הייבט אן וויינען, פרויען, מענער, חתן און כלה; דאס האט גארנישט מיט קדושה, דאס איז עצבות וואס קומט פון די סטרא אחרא, און דער אייבערשטער האט דאס פיינט.

ווען מען זעצט זיך אוועק תשעה באב אויף דער ערד זאגן די קינות, דארף עס צוגיין אן קיין עצבות, איך גלייב אז דער אייבערשטער האט מיר ליב, און דער אייבערשטער גייט מיר אויסלייזן, נאר איך וויין ווייל עס טוט מיר וויי די מצב ווי אזוי איך און אלע אידן זעען אויס, אפער עס גישט מיט קיין עצבות חס ושלום.

חלק אין הפצה

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: מען זעט אין די מעשה ווי דער בעל תפלה האט זיך אזוי מוסר גפש געווען צו ברענגען מענטשן צום תכלית, אפלאזן אלע נארישקייטן און רעדן אסאך צום אייבערשטן. דאס איז וואס דער רבי וויל אז מיר זאלן אויך עוסק זיין, שטענדיג ארומגיין מיט מחשבות ווי קען איך ברענגען נאך א איד צום אייבערשטן; עס

איז דא בחורים און אינגעלייט וואס ווילן גיין הפצה אבער זיי האבן נישט קיין קאר, איז א גרויסע זאך זיך אנצוטראגן צו העלפן די מפיצים, זיי טראגן און ברענגען, זיי זאלן קענען רואיגעהייט פארשפרייטן דעם רביניס דיבורים אין די וועלט.

עס איז א מוראדיגע בושא פאר א תלמיד היכל הקודש' אז ער באגנוגנט זיך בלויז מיט דעם אז ער האלט א בעג אין זיין קאר 'ווען ער וועט גיין הפצה זאל ער האבן מיט וואס צו גיין... אז דו גייסט נישט הפצה, דרייוו כאטש א מפיץ וואס גייט יא הפצה!

יעדער איינער פון אנשי שלומינו דארף האבן א חלק אין הפצה, אדער גיין אליינס געבן גליונות, ספרים און קונטרסים פאר מענטשן, אדער דרייוון א מפיץ, אדער אים בארגן א קאר וכדומה, אין דעם זכות פון וועלן מיר אויפבויען דעם בית המקדש.

איך האב געהערט א מוראדיגע ווארט פון המפיץ הגדול ... גרו יאיר, ער זאגט אז א מפיץ איז אזוי ווי די אמעריקאנער רעגירונג; די אמעריקאנער רעגירונג שטעלט זיך אוועק אלס א רחמנות'דיגע לאנד, ווען זיי הערן פון א טראגעדיע אין אן אנדערע לענדער, ברענגען זיי באלד אהין אלעס וואס פעלט אויס פאר זיי, ווי מעדעצינען, קליידער, און פעקלעך עסן; און אפילו אויב יענע לאנד זענען זייערע פיינט, און זיי קענען נישט דארט אריין קומען ווייל מען וועט זיי דערשיסן צום טויט, ווערן זיי נישט באליידיגט, נאר זיי טרעפן אויס פון אונטער דער ערד עצות ווי אזוי אנצוקומען צו זיי, זיי פליען אהין מיט מיליטערישע עראפלאנען און ווארפן אראפ אלע זייערע געברויכן, - דאס טוען די מפיצים; זיי ווערן נישט דערשראקן ווען איינער שרייט אויף זיי "גיי ארויס", "קום נישט אריין" וכו', נאר אז מען לאזט נישט אריין אויף די געהעריגע וועג, גייט מען אהין מיט די עראפלאנען און מען ווארפט אריין די הייליגע רעטונגס מיטלען, מען ווארפט אראפ גליונות, קונטרסים, עס דו קארדס און יו עס בייס.

וואו איז דער עולם?

איינער האט מיר געפרעגט, מוהרא"ש האט געדרוקט און פארשפרייט פופציג יאר 'מיליאנען ספרים און קונטרסים' וואו איז דער עולם וואס זענען מקורב געווארן צו אים? דער ענטפער איז, מוהרא"ש האט נישט געשריבן אין די ספרים "קום קיין ברסלב", "קום צו מיר", מוהרא"ש האט נישט געשריבן אין די ספרים עס זאל ווערן א חסידות וואו

מען שטייט אויף פארענטשעס; אין די ספרים שטייט איין זאך כלל ישראל זאל אנגיין, מענטשן זאלן ווייטער לייגן תפילין און היטן שבת און אזוי ווייטער, אין די קונטרסים שטייט: "גיי צום אייבערשטן", "גלייב אינעם אייבערשטן", "רעד שיין אינדערהיים", "זיי מחנה דינע קינדער". היינט איז שוין דא היכל הקודש' בתי מדרשים אין די גאנצע וועלט, אבער ווען מוהרא"ש האט געלעבט איז אפילו נישט געווען קיין בתי מדרשים, מוהרא"ש האט געהאט איין קליינע אויסגעשפילטע מנגן אין בארא פארק, און געזיצן און געשריבן ספרים און קונטרסים, ער האט עס פארשפרייט אין די מיליאנען א יאר! אבער דאס אז אידישקייט גייט אן - דאס איז דער עולם'.

עס זענען דא צדיקים וואס זענען זיך מוסר נפש צו פארשפרייטן ספרים פון אמונה און התחזקות, קומט א מענטש אין שול און טרעפט א גליון, ער ליינט עס, עס גייט אריין אין אים שטיקער אמונה, און דער מענטש גייט ווייטער צו זיין אדמו"ר, צו זיין חסידות... ער כאפט אליינס נישט אז ער האט דא באקומען אמונה, ער האט דא געזען א בריוו אז אינדערהיים דארף מען רעדן שיין, אפילו ווען די מנהגים - די קרויט, די קרעפלעך - זענען נישט גרייט...

דער רבי לערנט אויס אז מען קען נישט שרייען אינדערהיים, אפילו די ווייב בלאזט א גאנצע וואך און עס איז נישט דא קיין שבת'דיגע סעודה, קומט מען אהיים, און מען איז מקיים שיטת רבי עקיבא (עין פסחים קיב). מען נעמט חמץ'דיגע מצה מיט סארדינס, און אויב פעלט אויס לייגט מען אויף צו א מייער פון אויבן... מען מאכט א שיינע סעודה און מען בעט זיך איבער.

אז מיר וועלן פאלגן דעם בעל תפלה - דער הייליגער רבי, וועלן מיר זוכה זיין צו האבן א שיינע זיסע לעבן, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבנו".

(אזוי ווי מוצאי שבת איז געווען תשעה באב, האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגערופן נאכ'ן שיעור, אז מען וועט דאווענען מנחה פריער, און מען זאל געדענקן נישט צו טון קיין שום זאך פון אבילות ביז'ן זמן רבינו תם, אויסער עסן - זאל מען שוין נישט פון דער שקיעה).